

Добірка поезії

Марина Забуранна

СПАС

Антонівкою обважнілі віти
Мов дражнять землю. Як би їх зловити!
Сад викохав вишиванку з порічок.

І дивна дивина над нас хмаринна,
І осоки неспинне шарудіння,
Місток старий через змілілу річку,

І буряки приспав хтось на ряднині,
Гарячу й золоту зорю-хлібину
Так солодко цілує з діжки мед.

І перші дзвони. Тиша. Все спочатку.
Наспівує щось всім знайоме батько.
Сусідські діти. Сміх. Велосипед.

І я приїду. Стане день над часом,
Щоб жити тут терпким Медовим Спасом,
Щоб бачити, як все було і є,
І все — моє.

* * *

І не хвилюйся занадто
Про те, що будé опісля.
Дзвенітиме світом пісня,
Стоятиме в світі хата.

Булó так іще до тебе:
І ця безшелесність опівдні,
І "пú-гу" нічне совине,
І це незміренне небо...

Липнева ніч

Липнева ніч студила ті стежки,
Де червня день допив кохання вина.
Де пам'ятають юні моріжки

Тебе й мене — дві рідних половини.

І вийме ніч з вечірньої роси
Прозорі крапельини, як перлини,
Немов промовить: на, бери, неси
У світ, у Всесвіт, донечку чи сина.

*** * * (Неспішно вечір влігся на лани...)**

Неспішно вечір влігся на лани.
Чебрець ворожить. Сонце легшить тіні.
А чорнобривці супляться осіннє,
І час біжить до неминучих жнив.

Зелені коники вечеряють у росах.
Вечірні дзвони. Тиша. Петрів піст.
Сховався овид за пахкий укiс.
Чи літо це було? Чи лиш здалося?

*** * * (Береш валізу, тікаєш до міста...)**

Береш валізу, тікаєш до міста,
Щоб там сумувати за синім ставком.
А пам'ять смакує жайвором з тіста
І з поля туману густим молоком.

Береш із собою десяточок віршів
І пісні родинної нот височінь.
І берегом моря довго йдеш пішки,
Шукаючи хто́ ти, хто́ ти́ на землі.

*** * * (Копиця сіна золотого...)**

Копиця сіна золотого
Небес блакитна світла тога
Прудкого часу вітряки

І все біжить, і все несеться
І гомонять на річці весла
А спогади — мов реп'яхи

І мливо розтирають жорна
І махом крил ворона чорна
Сухий сполошить очерет

І світло тиші вечорове

Сховає світ у свій намет
А в небі вишнім знову й знову
Звізда шукає Назарет

*** * * (Вітер зав'язує вузлики...)**

Вітер зав'язує вузлики
Листя кленового мокрого.
Люди чекають на зустрічі
Й дива — простого і доброго.

Осінь щербети виварює.
Серце живе теплим спомином.
Сховані знаки в шухляді — то
Імені рідного промені.

*** * * (Чи відають лебеді вірности?...)**

Чи відають лебеді вірности,
Якщо вони чорні?
Чи знають вони про кохання,
Впевнені в своїй красі?
Ховають ув очі ожини
В колючім людським поговорі,
В колючім людським поговорі,
Що —
хоч голоси!

*** * * (сатин і сутінь...)**

сатин і сутінь. сто хвилин на двох.
вечірні хмари сіє тихо Бог
крізь решето фортуни, а за рогом
здіймає кошики на дощ чортополох.
усе мине, бо в світі все минуще.
і дощ мине, і ми колись минем.
аби не промайнути рідні душі
на перехрестях Божих мізансцен.

ВЕРЕСНЕВЕ

Любов твоя — як вересневі кавуни:

І наче є, а вже і не смакує.
На смерть павук у прядиві чаклує,
Та в різнотрав'ї повняться меди!

Часина є своя на все в цім світі.
Усьому лік є, і усьому — мить.
От щойно блискнуло, а зараз — заgrimить!
А солод кавунів лишився в літі.

*** * * (Вітряки віддаляють тебе...)**

Вітряки віддаляють тебе
За лимани, за коблевський степ,
Там, де коблики вдарили степ.
Бездощів'я моє голубе!

Хмар фаланги в глибинах небес
Не сховають липневу печаль
Ні за магію відьомських чар,
Ні в асфальтовій пісні коліс.

ДИПТИХ ОСІННІЙ

1.
це осені
печальний світолад:
жовтіє жовтень —
жар життя чи жарт
і простелився під вікном
жакард
печальних айстр —
їх
одспіває бард.

2.
вже овид у собі ховає вчора.
а я тебе ніяк не відпущу,
як степ останній сухоцвіт над морем,
як клен листок останній в жовтінь цю.

Посади мені сад

Посади мені сад.
В яблуневім веснянім розмаю
Я прийду наугад.
Я дорогу до тебе вгадаю.

Хай у тому саду
Розпускаються вишні й малини.
Я у ньому знайду
Щось знайоме і рідне, єдине.

Забрунькують слова.
В нас не вкраде ніхто ні хвилини.
Посади мені сад.
Як любов, він препишно розквітне.

***** (Скачуть жаринки...)**

Скачуть жаринки. Їм би дістатись комина,
Їм би побачити хоч краєм ока того,
Хто розсипає дива по сірих околицях.
Скачуть жаринки. Струшують жар під ноги.

Лиш раз у житті їх такому вугільно-недовгому
Зустріти вдається отого чарівника,
Що більш не розкидають жар свій абияк під ноги,
Що будуть світитись і світлу не буде кінця.

Мить

Можна стоятиму тут біля тебе
На відстані поруху світла?
Готує до ночі гірлянди небо,
Між нами проскакує літо...

Завмерли всі голочки на ялинах
І кожна чекає від нас хоч звук!
Тільки між нами таке можливо:
Говорити – без слів,
Обіймати – без рук.

А може ця мить, отака фантастична,

Однісінька сталась на сотню літ?
Як подих тремтить, підслуховують вишні
І сиплють з розчұлу останній цвіт.

Твій Бог

Я вже про це, здається, говорила:
Любов у тобі й Бог твій у тобі.
Твій Бог тоді тримає вперто крила,
Коли ти віриш сам, що маєш їх.

Твій Бог тебе веде у світ зоріти,
Світити ясно на оцій землі!
Твій Бог підказує, як справді хочеш жити
Тихеньким голосом твоєї глибини.

Твій Бог не знає самоти й зневіри!
Він завжди є! Він в тебе завжди є!
Найвища з вір – у себе чесна віра!
Велика воля – вірить у своє!

Твій Бог не може якось відвернутись!
Тобі болить – він стукає: "Агов!".
До себе – щиро. Варто лиш дочутись:
Твій Бог – всередині. Твій Бог і є – любов.

***** (Коли втрачаєш голос)**

Коли втрачаєш голос,
Найстрашніше – не встигнути сказати тобі головного.
Заливається арфами осінь,
Сповідается ранку холодному і дощовому.

Сповідается своїй самотності.
Розперезана. Грудям, мов хребтам гімалайським, морозно.
Виступають сироти у сироті.
І стікає по шибках час. Нічого нового. Нічого серйозного.

Страшно втрачати час
І не встигнути сказати тобі головного,
Коли потяг вкотре чіпляється зубами за рейки серед міста великого цього,
Щоб не розлучати нас.

Шукати дотики серед сірого смогу.
Шукати надію на теплу зиму, мов зали́шинець – останній перелітний птах.
Коли втрачаєш голос,
Найприємніше – впевненість, що ти все прочитаєш в очах.

***** (Боюся голосу свого...)**

Боюся голосу свого.
А раптом схиблю звуком?
Уста стискаю і змовкаю.
Боюся бути.
А голос мій давно в мені вже є.

Лиш тільки зріє досвід мій —
Зелений колос,
Й на батьківській святій землі
Тихенький голос
Вбирається у силу...

*** * * (Сидіть і плакати!...)**

Сидіть і плакати!
Господи! Сидіть
І плакати за увесь свій рід,
За тих, хто перед мене
Не прозрів —
За весь нарід.

Хата

Дід каже: час помирати.
Діти білили хату.
Радіти а чи ридати —
Не знає хата.

*** * * (Люди прощалися з містом...)**

Люди прощалися з містом.
Хтось на вокзалі плавав.

— Мамо, куди ми їдемо?
Чом залишаємо татка?

Не наситишся, палачу?!
Місто зчорніло від горя!

— Мамо, війна! Що це значить?
Мамо, про що всі говорять?

— Знову червона ракета?
Мамо, я їхать не хочу!

Повз вікна — німі силуети
Ховають нажахані очі.

— Мамо, ти взяла машинки?
Всі дітки з міста поїдуть?
Мали ж до моря сходити!..

Каса. Квитки. Обійми.

*** * * (Мама не спала...)**

Мама не спала. Молилась над Грицевим ліжком.
Гриць нині впав, злякався, вдарився ніжкою.
Мама без кінця говорила до Бога пошепки,
Палила високі свічки з великоднього кошика.
Мама вірила: Бог не спить уночі й чує все!
Цілувала на ніч Грицеве маленьке плече.

Мама сьогодні знову згадує
всіх святих поіменно,

про кого знала.

Мама чекає на плюсик. Свічка стає опалом.
Вона гортає фото і їй чується Гриця сміх.
Каже: "Матінко Божа, благаю, бережи дітей,
бережи їх у світі усіх!".

Грицеві нині тридцять. У Гриця — вуса.
Вічні слова молитви. Мама цілує плюсик.

*** * * (Війна у моєму волоссі)**

Війна у моєму волоссі
Посіяла понад скронями

Срібло.

І срібло так рясно сходить,
Вплітається аж від коренів,
Та нема в ньому блиску.
Зате у моїх очах
Вклала блискучі цяточки,
Розширила мої зіниці,
Які бігають у пошуку
Спасіння чи хоч розради...
Бачите?
Війна у моїх вухах
оселилась,
Мов у поштовій скриньці,
викоханій іржею й вічним чеканням
добрих новин,
Поки ночами падає в місті грім.
Ви теж чули.
Луна моторозна!
Війна лягла першими зморшками
На моєму молодому обличчі.
А мені ж зовсім не личить!
Через рік і навіть через десятки років
Не питайте у мого народу
Про війну —
Просто дивіться.

*** * * (І притьмом час промайне в грядущє)**

І притьмом час промайне в грядущє.
І син мій виросте. Та неминуче
"Війни дитиною" хтось отаврує.
"Дитина війни"... Чи, історіє, чуєш?!

І хай він матиме силу в грудях
Світити сонцем собі і людям!
Земля ця така безкінечно красива,
Аж надто — опісля вечірньої зливи.
Згадає син, як притискала до себе,
Коли бузиново гриміло небо,
Коли хороводили містом зойки...
А ми — малювали акрилом сойку.

Згадає, може, як попри тривоги,
Читали про равликів, про носорогів,
І їжаків ліпили — з каштанів...
Історіє! Він — син своєї мами.

*** * * (Воно ж пекуче, що у моїм місті)**

Воно ж пекуче, що у моїм місті,
В краю козацькім впав козацький хрест.
Покрила вщент його орда, мов тля,
Щоб і ніхто, й ніяк не здогадався,
Що ця земля, свята оця земля, —
Колиска українського козацтва.

Та пісня жайворів зняла ординський плащ,
Його хижацтво потягло полями.
Козацький хрест розбив на чверті час,
І в час оцей постав над нами,

Щоб ти і я, щоб кожен поміж нас
Пізнав землі своєї чесний лик.
Щоб ти і я, щоб кожен з нас
На цій землі — не зник.

*** * * (Зривається осінь холодним земним прокляттям...)**

Зривається осінь холодним земним прокляттям —
Розтерзана осінь, розхристане літепло рік.
Насіялись синьо у землю мою винувату
Ті хлопчики, що народив їх утрачений вік.

На квіт бузини настояно річку на зіткненні:
Своєму — на ліки, ворожим — на смерть німу.
Втирає чоло чийсь янгол. Висвистує вітер.
І вірші гіркі все диктує окоп комусь.

Ставайте ж громами, ставайте вогнями пекучими,
І цвітом отруйним чужій ненаситній орді!
І дивиться соняшник, дивиться гордо,
хоч змучено:

"Тож будь врешті ярим, народе, й нарешті — ярій!".